

Беседа Владике Артемија у Недељу пету Великог поста 2017. године, у манастиру Свете Тројице у Кули

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево нас, браћо и сестре, у петој недељи светога и Часнога поста, поста који претходи празнику Васкрсења Христовога, поста који је Црква одредила да се у току њега позабавимо више својом душом него својим телом, да више мислимо на небо него на земљу, да више мислимо на Бога него на себе саме. То је време које је Црква одредила да постом и молитвом, светом тајном покајања и исповести, припремимо себе и очистимо себе од сваке прљавштине греховне, да се ослободимо својих слабости, својих немоћи, својих страсти, својих злих дела, да то принесемо Богу са покајањем у светој тајни исповести.

Ја верујем да сте ви сви у току овога поста прошли те свете тајне исповести и покајања. Међутим, ја осећам потребу да поново нагласим да није исто покајање и исповест. Исповест се врши годишње неколико пута пред духовником, пред свештеником, пред Господом Христом. А покајање је једно стално покајање душе, расположење душе, то је једна непрекидна свест о својој греховности, о својој немоћи, о својим страстима, својим гресима, жалост што смо својим рђавим делима Бога ожалостили нашег небескога Оца, али и чврста решеност и одлука воље наше да убудуће та зла дела не чинимо. Да се поправимо, да се изменимо, да престанемо чинити оно што није по вољи Божијој. А по вољи Божијој је све оно што је по заповестима Његовим, а све што је против заповести Божијих то није Божија воља.

Пример таквог једног покајања истинског, правога, света Црква данас у петој недељи поста износи пред нас који смо се овде сабрали. Сигурно зато да нас подсети ако неко није довољно

бринуо о покајању у току поста, да има још времена да то уради. А то је, у ствари, данас света Црква слави преподобну матер нашу Марију Египћанку. Једну чудесну и дивну светитељку Божију која је својим животом показала и постала и остала пример правога покајања хришћанскога. Ко је читао њено житије он зна, ко није читао, да кажем неколико речи. Она је била велика грешница александријска, која је до своје тридесете године живела у разврату. Знала је она за Бога, знала је за Христа, и тада дошла јој је жеља да и она учествује у Јерусалиму на празник Воздвижења Часнога Крста Господњег. Али, када је дошла у храм и са осталим народом ушла у припрату, даље није могла. Нека невидљива сила њу је задржавала и није ју пропуштала да уђе у храм и да се поклони Часном Крсту. Покушавала је више пута, није било успеха. Онда је то њу поразило, и она је ту у припрати видеела икону Пресвете Богородице, обратила се њој са молитвом, са молбом са сузама, да јој Она дозволи да види Крст Сина Њенога, а да после, она ће чинити оно што јој Света Богородица буде казала. И поново је пошла и овога пута ушла је у храм, целивала Часни Крст, изашла поново пред икону Свете Богородице и обратила се Њој: *"Води ме сада куда Ти хоћеш."* И тада од иконе чује глас: *"Ако пређеш реку Јордан наћи ћеш прави мир"* то јест, наћи ћеш спасење. И она се није двоумила више, она је обећала да ће променити свој живот, да ће се покајати, да више неће чинити оне гадости које је до тада чинила, и она је купивши успут два хлеба прешла реку Јордан и отишла у пустињу.

У пустињи је провела 47 година у љутим подвизима, 17 година у пустињи њу су узнемиравале мисли и грешне жеље којима је раније робовала, али се она јуначки борила са њима као са дивљим зверовима. А онда, после тога Господ је њу ослободио те љуте борбе и она је поживела у пустињи још 30 година не видевши лица човечијега, не видевши чак ни звери. По промислу

Божијем њу је пронашао један монах, јеромонах Зосима из једног манастира. Да не идем у детаље, она је њему испричала цело своје житије и она се удостојила Причешћа после 47 година подвига а затим се упокојила у Господу.

То је пример истинског покајања, браћо и сестре. Покајање које не допушта да грешимо као што смо до тада грешили. Искушења биће и касније, и после исповести и после причести, али борба мора бити наша непрекидна, пошто се света Марија борила 17 година са својим страстима. Господ је тај који ће нас ослободити али Он чека од нас да види борбу. Ми да се трудимо а Божије је да нас помилује. То је ова пета недеља поста која нас још подсећа да се до Васкрса достојно припремимо, да донесемо бар ту одлуку попут свете Марије да ћемо се борити са својим гресима, са својим страстима. Онај ко је лагао да више не лаже. Онај који је мрзео да више не мрзи. Онај који је чинио прељубу да више то не чини. Онај који је чинио зло ближњима својима и зло им желео да то више не чини. А на том путу борбе нисмо остављени сами, имамо велике помоћнике у светитељима Божијим, у онима које прослављамо свакога дана, којима се молимо, светитељу Николају Чудотворцу, светитељу Николају српском, преподобном Јустину, светом оцу Сави српскоме и свим осталим светитељима који су трудом и подвигом угодили Богу.

Поред тога Господ је знао слабост наше природе и оставио је у Цркви Својој сва могућа средства којима можемо да се служимо, која су на располагању у нашој овој духовној борби. Једно од моћних средстава јесте свети пост који је Црква и одредила да траје седам недеља пред славно Васкрсење Христово. Пост и молитва, јер Господ је једном приликом рекао и посведочио да се зли род демонски изгони само постом и молитвом. То су та два моћна оруђа којима је света Црква нас обдарила и даровала да их

користимо у борби са родом злим и нечистим. А ко је тај род демонски? То су наши греси, браћо и сестре, наше страсти, наша рђава и зла дела, тај зли род демонски који је у нама, јер *нема човека да живи а да не греши*, каже једна црквена песма. Али, треба да будемо и покајници а не само грешници. Ту је пост као моћно средство да оно укроти наше тело да не би лудовало, да знамо да владамо њиме, да ојача силе наше душе, да ојача нашу молитву, нашу љубав, наше милосрђе према ближњима и потребитима и све остале хришћанске врлине, а пре свега и изнад свега, пре свих ових врлина и подвига стоји вера Православна, корен из којег све остало извире.

И ми да се трудимо, браћо и сестре, да останемо у тој вери коју је Господ проповедао, коју је предао светим апостолима, коју су они предали светим оцима и преко њих до нас дошла та Вера Православна. Да се трудимо и ми да останемо у тој вери, да је сачувамо и очувамо целосну, неокрњену, неупрљану, неискварену, неизмењену разним јересима и заблудама, него да останемо у тој чистој Православној Вери јер само у тој вери постоји спасење. Да ту веру ми сачувамо, да је предамо нашој деци и омладини, да они исто тако чувају веру своју Православну и да тако наш народ остане на путу светога Саве, светог владике Николаја, преподобног Јустина Ћелијског и осталих угодника из рода нашега.

Да се трудимо док је света и века као народ, да будемо народ Божији, народ Крстоносни, народ светосавски, народ који се бори са својим гресима, народ који приноси Богу истинско покајање за своје грехе. Јер само тако радећи, браћо и сестре, можемо се надати у милост Божију, да Он и нас када пођемо одавде прими у Царство Своје Небеско где се сви светитељи Божији налазе да тамо и ми будемо са Васкрслим Господом, да га са свима светима

славимо са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност.
Амин.

Срећан и Богом благословен данашњи празник, браћо и сестре.